

Na začátku dnešního příběhu je strach. Učedníci se bojí a ze strachu se zavřou před okolním světem. V Bibli se píše o spoustě věcí a mnohým přes propast času vůbec nerozumíme. Když však Bible hovoří o strachu, dobře víme, o čem je řeč. Se strachem se potýká každý z nás. Strach nepatří jenom do dětství. I velcí lidé mají své obavy. Jako dospělí, velcí lidé máme také přiměřeně velké a dospělé strachy. Učedníci se báli svého okolí. Báli se většinové společnosti, neboť oni se uprostřed většiny hlásili k menšinovému názoru. Hlásili se ke Kristu Ježíši, který byl před pár dny zatčen a coby buřič a rouhač popraven. Žádný div, že v učednících hlodá strach. Právem se bojí. Bojí se o sebe. Co když si na ně vrchnost došlápne? Co když po nich začne pátrat, co když i je obviní z veřejného pobuřování a požene je před soud? Vždyť apoštola Petra už třikrát málem odhalili, ale on se ještě stačil tak tak vylhat.

Učedníci mají strach. Jak naložit se strachem? Petr se přesvědčil, že lží a vykrucováním se daleko nedostane. Unikne možná lidské pozornosti, neunikne však svému strachu. Co bude dál, nikdo neví. Až příliš dobře rozumím učedníkům shromážděným za zavřenými dveřmi. Kdybych já byl mezi nimi, osobně bych se přesvědčil, zda jsou dveře pořádně zamčené. Udělám cokoli, jen aby se můj strach zmenšil. Aby odezněl. Vystrašení učedníci jsou zde obrazem celého lidstva. Máme strach u tolika věcí: vydrží naše planeta zátěž civilizace? Kdo bude vládnout v naší zemi? Nepropadneme se do bezedných dluhů? A co naše rodiny – vydržíme spolu, budeme zdraví, nestane se nám nějaký strašný úraz? A co církve a náš sbor – obstojíme uprostřed spousty současných nabídek? Nezanikne naše společenství víry? Kéž by šlo nějak se zavřít před nástrahami světa a být v klidu daleko od strachu!

Učedníci jsou za zavřenými dveřmi, ale ty zavřené dveře jim vůbec nepomáhají. Pořád mají strach. Nedýchá se jim svobodně. Asi znáte ten pocit. Když se polekáte anebo když je vám tuze úzko, tak se vám sevře nitro a vy se nemůžete pořádně ani nadechnout. Ztuhnete. Jako kdybyste na moment ochrnuli. Nedostává se vám dechu, nedostává se vám pohybu, nedostává se vám myšlenek. Přesně taková je situace prvních učedníků v Jeruzalémě. Jsou ochromeni. Jejich mistr byl zabit a spolu s ním byly zabity všechny sny a plány Božího království. Budoucnost je velmi nejistá.

Učedníkům se za zavřenými dveřmi tají dech. Ani nehlesnou. Zbytečně na sebe neupozorňují. Učedníci čekají – ale na co? Potřebují se znovu nadechnout. Potřebují pořádně nabrat dech a jít dál. Ale kam? Kam, to nikdo neví. Jsou bezradní. **Ježíš přišel, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoř vám.“**

(19)

Sestry a bratři, tohle je svátek svatého Ducha. Tohle jsou pravé letnice. Když z lidí opadáva strach, když neklidnou duši naplní pokoj. Když se lidé mohou nadechnout – nadechnout zhluboka, svobodně a beze strachu.

Pokoř vám,

říká vzkríšený Kristus a říká to i nám. Do našeho neklidu, do našich strachů. Každé bohoslužby začínáme tímto pozdravem, neboť každé křesťanské shromáždění je slavností svatého Ducha. Shromáždění v Ježíšově jménu se společně stavíme na odpor veškerému ochromujícímu nepokoju a dech beroucímu strachu. Ježíš mezi nás vnáší ducha pokoje. On vane ze všeho, co jsme se od Krista naučili. Pokoj je našim programem. Programem osobním i veřejným, programem náboženským i politickým.

Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoř vám.“ (20n) Slo

va o pokoji nesmějí být přeslechnuta. Někdy je strach tak veliký, že nám ani neumožní pořádně uslyšet slova povzbuzení. Pokoj v srdci je tím, co vystrašení učedníci potřebují nejvíce. Teprve s tímto pokojem se mohou vydat na další cestu. Odemknout dveře, vyjít ze své sklíčenosti a jít za druhými lidmi podělit se s nimi o radost z Boha. Podělit se o nesamozřejmou a probojovanou radost z Božího království.

Ježíš jim znovu řekl: „Pokoř vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“

(21)

Nespokojených lidí chodí po světě spousta, vy chodíte po světě s pokojem.

Učedníci jsou posláni mezi lidmi svědčit o Bohu. Kam se poděl jejich dosavadní strach? Zmizel. Odezněl. Rozplynul se. Učedníky už nesvazují jejich strachy a obavy. Spadla z nich tíseň a tíž. Mohou se znovu volně nadechnout. Nabírají nový dech a osmělují se vyrazit na další cestu. A na tuto novou, evangelizační cestu jsou dobře vybaveni.

Po těch slovech na ně Ježíš dechl a řekl

jim: „Přijměte Ducha svatého!“

(22)

Ježíšova přítomnost, Ježíšovo poselství dýchá pokojem. Takto vypadá seslání Ducha svatého podle evangelisty Jana. Kristus dýchne na učedníky. Nehledejme v onom dýchání nějakou magii, nýbrž si spojme dech s životem. Vzkříšený Ježíš předává učedníkům všechno, čím žije. Dech je výrazem života. Kdo přestane dýchat, umírá.

V 1. knize Mojžíšově čteme v dávném příběhu o stvoření: **I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života.**

(Genesis 2,7)

Stvořitel předává lidem svou živost. Bez Boží síly, bez Božího životodárného dechu jsme jen chladná hromádka prachu. Podobně to platí i pro křesťanské společenství. Pokud církev nedýchá spolu s Kristem, je takovou vychladlou, neživou hromádkou vystrašených jedinců. Avšak dnešní svátek svatého Ducha je svátkem nového nadechnutí. Jako křesťané slavíme, že jsme nabrali dech. Ježíš svým následovníkům vdechl svůj život, vložil do nás svého ducha. Kristus nás svým dechem obživuje, dělá z nás nové stvoření.

Po těch slovech na ně Ježíš dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého!“ Dýchat spolu s Kristem. Mít v sobě jeho ducha. Dýchat pro totéž, proč dýchal Kristus. Žít pro totéž jako Ježíš – podněcovat mezi lidmi pokoj a smíření. Šířit pravdu, lásku a naději. Přemáhat strach ze

smrti, vždyť dýcháme spolu s tím, který přemohl smrt. Ležel přeci mrtev v hrobě, ale Bůh do něj vdechl nový život, který už smrt nezničí. A my dýcháme společně tímto dechem Vzkříšeného, jemuž už život nikdo nevezme. Nikdo nevezme život ani nám – může nám vzít náš vlastní dech, ale nemůže nám vzít obživující dech Boží. Duch svatý byl dán, to dnes slavíme. V Božím duchu se pokoušíme rozdýchat své zaražené a leckdy bezduché životy. Vypořádat se se strachem. Už se tolik nebát o sebe. Už se nebát, že nás druzí s naší vírou nepřijmou, neboť Bůh nám přijal. Už se tolik nebát, že se nám druzí kvůli našemu křesťanství vysmějí, neboť Bůh nás bere vážně. Už se tolik nebát, co zlého nás ve světě potká, neboť nás potkal Ježíš Kristus a tohle setkání dává život navěky.

Dýchat společně s Kristem. Jak se pozná, že člověk skutečně dýchá? Někdy je obtížné to rozpoznat. Kdysi se v rámci první pomoci přikládalo k ústům zrcátko. Dech se u člověka v bezvědomí měl projevit zamlžením zrcátka. Dnes se tento způsob nepovažuje za spolehlivý. (Kdo ostatně u sebe pořád nosíte zrcátko?) Ale jak poznat, že dýcháme spolu s Kristem? Jak poznat, že mezi námi působí Boží Duch? Staří Egypťané uctívali boha jménem Amóna. Byl to bůh ducha neboli bůh vánku a větru. Jeho sochy měli na hlavě zvláštní korunu z peří. Ve vidlicovém zařízení byla umístěna péra – od úplně drobných peříček až po velká péra pštrosí. Vanul-li vítr, péra se různou měrou hýbala a egyptští pohané se mohli těšit z přítomnosti božského ducha. Jak poznáme přítomnost Božího ducha my? Co je indikátorem, co je znamením, že námi hýbe Boží dech?

Po těch slovech na ně Ježíš dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.“

(22n)

Sestry a bratři, Boží Duch se mezi námi projevuje odpouštěním. Projevuje se snahou o smíření mezi lidmi. Ježíš nás rozdýchal proto, abychom usilovali o odpuštění lidských vin. Říká:

Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny.

O odpuštění nemusíte jenom snít. Ono je skutečné. Díky Bohu lze odložit zátěž starých provinění a volně se nadechnout. Ale odpuštění není automatické.

Komu hříchy zadržíte, tomu jsou zadrženy.

Kdo si na odpuštění jenom hraje, kdo si sice pro sebe nárokuje Boží odpuštění, ale sám druhým lidem jejich nedostatky neodpouští, ten je mimo. Jeho hříchy se jej drží a nelze se tvářit, že je vše v pořádku, že je vše odpuštěno. Když dýchat spolu s Kristem, tak naplno. Tak, aby naše slova, aby naše životní svědectví dýchala pokojem a smířením jako v Ježíšově případě. Amen.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 14 Září 2010 10:01 - Aktualizováno Úterý, 12 Říjen 2010 06:42

Genesis 2,4-8 □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 42,1-3; 368 (675); 399; 471,1-4; 361 □ □ □ □ □ □ Zjevení 22,16n

Kázání při slavnosti svatého Ducha v □ neděli 23. května 2010.